

KOMMUNISTISK POLITIK

Optaktsdemonstration til menneskekæde-aktionen på 120 km mod atomkraft i Tyskland den 24. april

ATOMKRAFT - NEJ TAK! FÅ DEN VÆK!

Nr. 8

14. årg.

2010

16. april

-

29. april

Støttepris 20 kr.

Tema: Arbejderpartiet Kommunisterne 10 år

Nazister og modstandsfolk s. 2 • Et parti der er brug for s. 3 •

APK: Et årti i kamp for et socialistisk Danmark s. 4 • Umenneskelige VKO s. 6 •
EU's våbenfabrikanter s. 8 • Ældrepleje under pres s. 10 • Naturens kræfter s. 11 •

Teksten er af Jesper Jensen s. 12 • Sverige invaderet af NATO s. 14 •

Budskab fra Græsrodderne s. 16 • Kirgisistan og krigen om Centralasien s. 18 •

Debat s. 22 • Hals og mave: Unionen strammer s. 24

Nazi går fri: Modstandsfolk terrorsigtes

Det virker nogle gange som om 2. verdenskrig og den danske besættelse havde den forkerte vinder. 70 år efter den 9. april 1940 er Danmark igen i krig på den gale side (som da det officielle Danmark støttede Hitlers krige) og det ikke nazismen og dens gen- og nyfundne danske tilhængere, der dømmes ved domstolene. Den danske nazileder Jonni Hansen har fået 'rettens' ord for at han har frie hænder til at sprede åben nazistisk og racistisk propaganda. Til gengæld er gamle modstandsfolk i hælne på den groteske højesteretsdom mod Patrick MacManus og Foreningen Oprør blevet slæbt for retten, anklaget for at støtte terrorvirksomhed. *Happy Days Are Here Again*, som de plejede at sige i Berlin.

Frikendelsen af Jonni Hansen ved "retten" i Roskilde gør endeligt op med to retsprincipper, som har været gældende efter sejren over nazismen: At nazistisk virksomhed og nazipropaganda er kriminel (Det danske naziparti blev forbudt efter befrielsen) og at der eksisterer et reelt lovforbud mod spredning af racistisk hadpropaganda, pogromernes forløber. Jyllands Postens karikaturtegninger fik med VKO-regeringens støtte i praksis gjort op med lovforbudet mod krænkelse af religion og trossamfund (muslimer, jøder, kristne osv.). I al fald er der frit slag for krænkelse af muslimer. Nu er racismeparagraffen i praksis væk. Der er grønt lys for ikke bare nazi, men alle andre indvandrerfjendske og racistiske organisationer, Dansk Folkeparti indbefattet, til uden risiko for retsforfølgelse og straf at sprede deres beskudte hetz.

Jonni Hansen var tiltalt for at have overtrådt paragraf 266b stk. 2 i straffeloven. Den lyder sådan:

"Den, der offentligt eller med forsæt til udbredelse i en videre kreds fremsætter udtalelse eller anden meddelelse, ved hvilken en gruppe af personer trues, forhånes eller nedværdiges på grund af sin race, hudfarve, nationale eller etniske oprindelse, tro eller seksuel orientering, straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år."

I paragraffens stykke 2 understreges med en skjult, men bevidst reference til erfaringerne med nazismen, at »Ved straffens udmåling skal det betragtes som en særligt skærpende omstændighed, at forholdet har karakter af propagandavirksomhed«.

Jonni Hansens nazister var bragt for domstolen for i 2006 at have uddelt løbesedler i Gladsaxe og Bagsværd, som hetzede mod 'den farvede syndflod'. Teksten var ren og uforfalsket nazipropaganda, lettere opdateret i forhold til teksterne i 30erne og første halvdel af fyrrerne i sidste århundrede.

Det hed f.eks.:

'De demokratiske partier ophøjer de racefremmede til herrefolk i vort land, medens de fornædler os danskere til andenrangsborgere! Vi siger stop nu! Der er kun én løsning, og det er ud med de fremmede.'

Jonni Hansen og hans nostalgiske flok driver ifølge Roskilde ret ikke racistisk hetz og ikke racistisk propaganda, når de agiterer for et racerent og arisk Danmark og fordrivelse og

udrensning af ikke 'racerene'. Dommeren mente, at der ikke var tale om propaganda, men om løbesedler, der skulle udbrede kendskabet til synspunkterne hos et politisk parti! Den ekstreme højrefløj jubler.

Nazis 'synspunkter' har været afprøvet. Det kostede mere end 50 millioner mennesker livet. Og derfor konkluderede international ret, at nazi ikke var politik, men forbrydelse. Derfor blev nazistisk propaganda, virksomhed og partier forbudt efter 2. verdenskrig.

Som under besættelsen er det nu modstandsfolk, der kommer for retten og utvivlsomt vil blive dømt for terrorstøtte i kølvandet på dommene over Fighters+Lovers og Foreningen Oprør, der udfordrede USA's, EU's og de danske terrorlove ved at vise solidaritet med det palæstinensiske PFLP og det colombianske FARC. Horserød-Stutthof Foreningen og dens formand Anton Nielsen sigtes efter terrorloven for at have indsamlet og overdraget i alt 17.690 kroner til de to modstandsorganisationer. Samtidig palæstinensiske PFLP og columbianske FARC. Samtidig er formanden for Den Faglige Klub i København Viggo Toften-Jørgensens hjem blevet ransaget og der er rejst sigtelse mod ham og klubben for at overtræde terrorlovene på grund af støtte på 10.000 kr. til en mordtruet FARC-fagforeningsmand og et bibliotek.

Krige vender op og ned på alt, og Danmark er i krig, for nuværende sammen med USA og NATO.

Nazi er fin og legitim, og modstand er terror.

Redaktionen 13. april 2010

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 350 kr.

År (25 nr.) 600 kr.

Institutioner

½ år 440 kr. - 1 år 860 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 23.04.10

Et parti der er brug for

Arbejderpartiet Kommunisterne afholdt sin stiftelseskongres 20.-21. april 2000. Ungdomsforbundet DKU var dannet året før. I slutningen af det 20. århundrede var situationen for de revolutionære i Danmark igen den, at der ikke eksisterede et ægte revolutionært kommunistisk parti på marxismen-leninismens grund. Efter 'murens fald', de kontrarevolutionære udviklinger i Europa og etableringen af imperialismens 'nye verdensorden' af krige og uhæmmet udplyndring kapitulerede det marxistisk-leninistiske DKP/ML i 1997 og likviderede sig selv som revolutionært parti. Det knyttede sig til den sørgelige og splittede flok rester fra det revisionistiske DKP, der på baggrund af en virkelighedsfjern teori om et såkaldt 'antimonopolistisk demokrati' havde opgivet den marxistisk-leninistiske teori og sluttet sig til de klassesamarbejdende reformistiske partier af socialistisk/socialdemokratisk observans.

Ved årtusindskiftet eksisterede der ikke et revolutionært kommunistisk parti i Danmark, men forberedelserne var i fuld gang – og grunden for det kommunistiske parti for det ny århundrede (og et nyt årtusinde) blev lagt med APKs stiftelse. Partiprogrammet 'Manifestet for et socialistisk Danmark' udpeger en klar vej for arbejderklassens og det danske folks kamp for et nyt og bedre samfund.

Arbejderklassen har brug for sit revolutionære kommunistiske parti. Derfor bliver det skabt eller genskabt, for det må eksistere som klassens fortrøp-parti i alle perioder. Det bliver genopbygget, hvis partiet degenererer og kapitulerer under det voldsomme pres, det kapitalistiske system, borgerskabet og imperialismens uophørlige offensiv mod de revolutionære og deres organisationer, ideologi og teori. Socialdemokratiet forvandlede fra revolutionært og marxistisk til systembevarende, reformistisk og er i dag et borgerligt, nyliberalt parti. DKP gennemløb en forfaldsproces og konstant splittelsesproces over mange årtier – parallelt med udviklingen i det revisi-

onistiske Sovjetunionen, som det knyttede sin skæbne til. Endnu i dag har de tre andre partier i Danmark udover APK, der kalder sig kommunistiske, ingen klar opfattelse eller analyse af, hvad der egentlig skete med 'den reelt eksisterende socialisme' og de Moskva-loyale partier. Det er 'Kommunistisk Parti', der udgiver det engang marxistisk-leninistiske dagblad Arbejderen, KPID, der repræsenterer de sidste levn af Bresjnev-æraen, og det ideologisk forvirrede DKP, der har bevaret partinavnet og ikke så meget andet.

Med stiftelsen af APK blev den analyse formuleret og grundlaget for at skelne mellem ægte socialisme og

de falske revisionistiske udgaver - som Sovjet efter Stalin, eller Kina i dag, der stadig officielt er socialistisk, men i praksis er forvandlet til en hovedbastion for opretholdelsen af den globale kapitalisme og imperialismen.

Det betød også, at den leninistiske partibygningsteori igen blev etableret i Danmark – ikke som en formalitet eller som en bekendelse til 'den demokratiske centralisme', hvor resten af partiprincipperne smides væk – men som en levende teori og praksis.

Det kommunistiske partis opgave i Danmark er at gå i spidsen for kampen for revolution og socialisme, og organisere og udvikle denne kamp med arbejderklassen i centrum, som den eneste revolutionære klasse, der er i stand til at gravlægge det bundrødne og i sidste ende dødsdømte kapitalistiske system, en global svøbe af elendighed, krige og kriser.

APK er et lille parti, og forstår selvfølgelig de store svagheder i den revolutionære og kommunistiske bevægelse i Danmark i dag – eksistensen af fire småpartier, der alle kalder sig kommunistiske, savnet af et stærkt marxistisk-leninistisk parti, en situation, hvor den revolutionære bevægelse ikke er repræsenteret i parlamentet for at støtte kampen udenfor.

Men løsningen er ikke en sammenlutning af de eksisterende partier, der kalder sig kommunistiske, uden en fælles teori og ideologi, uden et afklaret principgrundlag, uden forståelse af historien og uden forståelse af hvad der er socialisme og hvad der ikke er det, eller hvad et kommunistisk parti egentlig er eller skal være.

Løsningen ligger i klassekampen og dens organisering i en af de vanskeligste historiske perioder for arbejderklassen og folkene, hvor den økonomiske verdenskrise, de imperialistiske krige og rov driften for profit hærger planeten. Derfor arbejder APK på at opbygge *fronten mod krise, krig og reaktion* - på at skabe den maksimale enhed og modstand mod den nyliberale offensivs nedslag i Danmark fra arbejderne, de arbejdsløse, ungdommen og alle progressive samfundslag – og i konkret international solidaritet med den globale revolutionære klasekamp. Skabelsen af den bredest mulige enhed i konkrete kampe, men også med mere langsigtede perspektiver, ud over næste folketingsvalg, er en central del af dette.

Og løsningen ligger ikke mindst hos ungdommen af i dag. Hvor 80'ernes mishandlede og afpolitiserede Nå-generation først nu er ved at finde frem til klassesamfundets realiteter og reagere på dem – efter at være indoktrineret med laviner af propaganda for kapitalismen og mod socialismen – er dagens unge vokset op i den triumferende kapitalismes virkelighed.

Den vil de ikke have. Derfor er der så meget som nogensinde brug for det kommunistiske parti.

APK: De første 10 års kamp for et socialistisk Danmark

Det er 10 år siden Arbejderpartiet Kommunisterne blev stiftet på dets første kongres den 20. april 2000.

Kongressen vedtog bl.a. det principprogram, der også gælder i dag. For et år siden afholdt partiet sin 4. kongres, der markerede et generationsskiftet, hvor en række unge der gik til kamp mod de imperialistiske krige og den nyliberale offensiv under George Bush og Anders Fogh rykkede frem i forreste række.

Kommunistisk Politik har i anledning af de første 10 år talt med MD, en af de unge fra partiets daglige ledelse. Han er 26 år, faglært bygningsarbejder, og arbejdsløs under krisen. Han har været partimedlem siden 2003

KP: Hvad er der særligt ved APK i forhold til de andre partier og organisationer i Danmark, som kalder sig kommunistiske eller revolutionære – og hvad var det som tiltrak dig ved partiet?

MD: - APK forudså hurtigt at 'krigen mod terror' ville blive en 'langtrukken forestilling' og indtog fra første færd en ledende rolle i antikrigsbevægelsens organiserede fora, og gjorde gennem dette arbejde bevægelsen til en af de største folkelige bevægelser i nyere tid.

- Gennem massiv deltagelse i antikrigsbevægelsen og i den antiimperialistiske bevægelse i kølvandet på, og i opposition til, borgerskabets offensiv efter den moderne rigsdagsbrand 9/11 2001, beviste vores parti gennem praksis i klassekampens centrale spørgsmål sit værd og sin berettigelse.

- Partiet markerede sig fra første færd som et teoretisk stærkt og marxistisk-leninistisk parti, der løftede arven efter både det revolutionære DKP, der førte an i modstandskampen mod den nazistiske besættelse og den danske kollaboratør-regering, og efter det revolutionære DKP/ML der førte an i den antirevisionistiske kamp op gennem 70'erne, 80'erne, og frem til bruddet i 1997, der nødvendiggjorde APK's stiftelse.

- Alt det var med til at åbne mine øjne for den afgørende betydning af kommunistisk organisering og hvilken kraft, den organiserede kommunisme udgør, selv som et lille parti.

Ungdommen rykker i front

KP: Du kom til partiet gennem DKU og er nu en af dem, der tegner det generationsskiftet i APK, som kom stærkt til udtryk på den 4. kongres, hvor den generation, der var med til at stifte og opbygge DKP/ML (fra 1978) og siden tage initiativ til stiftelsen af APK gjorde plads for den ny revolutionære ungdom.

MD:- Ja, på samme måde som vores parti fra starten af definerede sig som arbejderklassens parti, stillede partiet sig opgaven at blive ungdommens kampparti, en opgave der kun kunne løses gennem fælles fodslag med det allerede eksisterende DKU. Gennem års organisering og mobilisering af unge omkring DKU, godt hjulpet af erfaringerne fra det nu nedlagte Rød Ungdom, og års aktiv og til tider militant deltagelse i ungdommens massekampe, blev unge kammerater trænet i klassekampens mangesidede opgaver, og marxismen-leninismen markerede sig som en progressiv og stadig tilstedeværende strømning i ungdomsbevægelserne.

- Nogle foreløbige resultater af denne strategiske partiprioritering var synlige for alle på vores 4 kongres, og stadig nye resultater følger. Senest kan nævnes vores nyeste agitprop-værktøj

KPnetTV, som også på mange måder må tilskrives denne strategiske ungdomsprioritering.

- Et vellykket generationsskifte er selvfølgelig afgørende, også for et revolutionært parti. Ungdommen fra årtusindskiftet har i dag et tiårs erfaringer med kamp mod krig, krise, terrorlove og politistatsudvikling. Den er klar til at indgå i ledelsen af partiet, og af hele klassens kamp. Når det er sagt, skal det også understreges, at partiledelsen og APK rækker over alle nulevende generationer af kommunister, helt tilbage til modstandskampen.

Krisen og kapitalens falskspilleri

KP: - Hvordan ser du på arbejderklassens og det kommunistiske partis situation og muligheder i den nuværende situation med økonomisk verdenskrise, en global nyliberal offensiv og imperialistiske krige, der på den ene eller anden måde berør alle lande i verden?

MD: - Den økonomiske krise har, med sin massive dybde, for alvor vist afgørende svagheder i arbejderklassens forsvar mod kapitalens tiltagende angreb. I første omgang er manglen på et modangreb fra arbejderklassens side en enorm svækkelse, i form af mangel på evner og mulighed for at rejse socialismen som et alternativ til den rådende kapitalisme

- Denne situation skyldes ikke mindst den kontrarevolutionære og revisionistiske udvikling i Sovjetunionen, der udviklede sig til en socialimperialistisk supermagt, og så åbent genoprettede barbarisk kapitalisme. De fleste broderpartier til SUKP, bl.a. DKP, der efter det revisionistiske kup i SU 'fulgte trop', udviklede sig også til nationalt klasseforræderiske partier, hvis gerninger verden rundt gav kommunismen et dårligt navn blandt arbejdere. De engang revolutionære partier blev reformistiske.

- De fleste af arbejderklassens partier, institutioner og arbejderklassens presse er fulgt med i faldet. Eller rettere sagt, er blevet overtaget indefra og der-

efter nedbrudt, og fagbevægelsen blev i sidste ende stort set overladt til Socialdemokratiet, der som de øvrige europæiske reformistpartier forlod den traditionelle klassesamarbejdslinje til fordel for en ren EU-nyliberal platform, som det er tilfældet med Thorning Schmidts parti.

- Når arbejderklassen og progressive kræfter i dag står overfor de spørgsmål der mere og mere kræver et svar 'Hvad gør vi?' 'Hvad er vejen frem?' 'Hvem er ven, og hvem er fjende?' er massemedier og erklæret progressive og arbejder-medier ikke langsomme til at komme med stribevis af bud. Men det er bud, der rådner som kapitalismen og hvis stank spredte sig mærkbart, bliver mere og mere perverterede, indoktrinerende og løgnagtige.

- Når arbejderklassen står over for dette kontinuerlige massemediestunt 'Kapitalismen er det bedste i verden' og ikke selv besidder et stærkt parti med nogle stærke informationskanaler, vil kampen mod borgerskabet nødvendigvis blive en noget spredt fægtning, og i de sjældne tilfælde af større samling, blive kortvarige og oftest på reformistiske (og parlamentariske) præmisser.

- Hvad vi oplever i denne krisetid er ikke kun kapitalismen fallit-spilleri, men også de revolutionæres relative svaghed, hvorved situationen tillader kapitalismens bluf og falsk-spilleri, der dækker over en rigtig rigtig dårlig hånd.

Partiets nødvendighed

KP: Og hvad gør det kommunistiske parti i denne situation?

MD: - Partiet er den revolutionære handlings parti, men vores parti har også gennem sine 10 år arbejdet med at sprede agitation og propaganda. I alt dette arbejde har vi søgt alliancer med de progressive og kæmpende bevægelser. Vi har gennem den fortsatte udgivelse af Kommunistisk Politik, gennem kpnet.dk, samt andre former og net-medier, og senest det tilkomne KPnetTV, spredt vores analyser og politik til arbejderklassen som et stærkt og afgørende våben. Vores parti ved og forstår, at arbejderklassen, hvis den står samlet og har identificeret fjenden, vil kunne slå denne fjende.

- Hvad der kræves er altså ikke gråd og tårer over 'mangel på sammenhold', men et kommunistisk parti som formår, gennem års hårdt arbejde, at samle klassen til kamp under partiets ledelse, og at dette kun kan lade sig gøre gennem kraftig spredning af partiets analyser, taktik og strategi.

- At vores parti fra starten af er blevet modarbejdet kraftigt af revisionisterne og reformisterne er et ubestrideligt faktum. At langt de fleste af selv de 'mest liberale' indenfor disse kredse, der proklamerer at 'deres medie er til for hele venstrefløjens' i al deres "mangfoldighed" ikke har plads til os, viser hvilken frygt der er for, at vores politik skal sprede sig til et større publikum, og at vores parti vokser.

På samme måde har vi i flere omgange oplevet sabotage af folkelige bevægelser fra revisionistisk og reformistisk hold. Senest er overenskomst 2010 gjort til en farce af passivitet og forræderi fra fagbevægelsens top.

- Nødvendigheden af et stærkt kommunistisk parti er ikke som sådan blevet større af kapitalismens nuværende krise. Det er en nødvendighed, der gælder for alle kapitalismens forskellige former. Men den er blevet mere tydelig og lettere at påpege, og det er en opgave som vi vil løse.

Troen på arbejderklassen

KP: Men hvorfor er protesterne ikke kraftigere?

MD: - Kapitalen er vel vidende om farerne ved større arbejderprotester og samlinger i denne krisetid, og mange kræfter sættes ind for at dæmme op for initiativer af den art. At arbejderklassen ikke mobiliseres af dens nominelle/officielle ledere, at dens initiativer tværtimod bekæmpes må ikke anskues som at arbejderklassen ikke er kampvillig og at den ikke kan mobiliseres. Tværtimod må det stå som endnu en garanti for arbejderklassens potentiale, og hvilken frygt det vækker.

- Måden hvorpå repræsentanter fra de tre såkaldte arbejderpartier (S, SF, Ehl) gang på gang henviser til at arbej-

derklassen 'selv' skal i front, og at partierne 'må afvente' arbejdernes 'egne' protester, viser dels den fodslæbende teori, der ligger bag, og dels at de såkaldte arbejderpartier ikke er det, når arbejderne altså er noget fremmed og fremmedgjort for partierne, der 'selv' må gøre dit og dat. Indtil dit og dat så bliver indfanget, indkapslet, og lukket ned af de samme partier.

- Vores parti må stå fast nægte en hver tvivl på arbejderklassens historiske rolle og dens formåen til at udfylde rollen. Derimod må vi fortsat bekæmpe reformismen og revisionismen, også i dette spørgsmål, og forstå at en uforsonlig kamp fra vores side, mod reformismen og revisionismen, er ensbetydende med en uforsonlig kamp for arbejdernes tiltro til sig selv og hinanden.

- "Marx Engels Lenin og Stalin er det kompas som må til for ikke at forlise turen over oprørets hav" skrev vores afdøde partikammerat og digter B.C. Andersen, og bemærkede, at revisionisterne havde smidt de omtalte kammerater, og dermed kompasset over bord.

10 års kamp: Bare en begyndelse

MD: - Når vores parti runder 10 år er det marxismen-leninismen i organiseret form, som arbejderklassens parti der kan fejre et årtis kamp for revolution og socialisme.

Det er 10 års boykot, sabotage, bagvaskelse og løgne af/om vores parti fra revisionismens og reformismens side – og vores kamp imod dette.

Det er 10 års kamp, side om side med de progressive kræfter vi har samlet os med, imod kapitalens angreb, imod fascisme og imperialismen.

Det er det danske parti i den Internationale Konference af Marxistiske-Leninistiske Partier og Organisationer, der holder den internationalistiske fane højt.

Det er opgøret med revisionisternes kup i DKP/ML, og historien om 'de røde der vendte tilbage, som altid'.

Og frem for alt er det, i marxismen-leninismens ånd, begyndelsen på et nyt årtis kamp for revolution og et socialistisk Danmark under proletariats diktatur.

Nødråb fra Bedsteforældre for Asyl!

4. april 2010

I sidste uge blev den irakiske flygtning Omaid anholdt og sat i fængsel ved Sandholm med henblik på tvangshjemsendelse – efter ti år som asylansøger i Danmark, hvor hjemsendelse ikke var på tale, da Irak før sidste år ikke ville modtage nogen.

Det vil være endnu en familietragedie, hvis det gennemføres.

Ægteparret Savan og Omaid har en søn på 1½ år, og Savan er gravid i 6. måned.

Da deres lille dreng så, at politiet fjernede faderen, løb han grædende efter politiet, og også faderen begyndte at græde.

Splittelsen af familien er imod ånd og bogstav i FN's Børnekonvention §§ 9 og 10, som pålægger landene aktivt at beskytte familiens enhed og pålægger regeringen at sætte barnets tarv over alt andet. Som også ethvert anstændigt menneske vil tænke. Andre børnefamilier kan let komme i den samme fortvivlede situation.

VI KAN IKKE VÆRE DET BEKENDT

Der foregår ting i asylsystemet, som

*I sommeren 2009 gik ti tusinder
i støtte med kirkeasyl*

ikke tåler dagens lys. Det sker med en meget ringe retssikkerhed for ofrene og med meget store menneskelige omkostninger.

Den umenneskelige familietragedie vil måske kunne forhindres, hvis tilstrækkelig mange mennesker protesterer.

*Med venlig hilsen
Bedsteforældre for Asyl
www.bedsteforaeldreforasyl.dk*

*En asylansøger mistede
tirsdag den 6. april livet, da
han ved et masseslagsmål
på Center Sandholm blev
stukket ned*

Politiet anholdte efterfølgende mere end 50 personer med anden etnisk baggrund og tog dem med på politistationen. Der er nu kommet et retsligt efterspil i sagen, men dette når ikke til sagens kerne: nemlig de fuldstændige umenneskelige forhold, asylansøgere lever under på lejre som Sandholm.

Man kan blandt andet se dette på indkvarteringsforholdene på Center Sandholm. Center Sandholm er sat til en normering på 600, men må i dag stå for indkvarteringen af omkring 700 asylansøgere. Dette betyder, at de i forvejen små værelser bliver overfyldte, og nogle asylansøgere har sengeplads på tynde madrasser på gulvet. Said Parvin fra Asylret mener, at hele det danske asylsystem med dets dertil hørende lejre må revideres.

*Uopfordret høringssvar til
forslag af 24.3.10: Lov om
ændring af
integrationsloven og
forskellige andre love*

Åbent brev til fru minister Birthe Rønn Hornbech

Ordet kære kan desværre ikke bruges, når sager som den ovenstående er blevet hverdagskost.

Ikke blot overtræder du børnekonventionen og gør dig skyldig i en behandling af **MENNESKER**, der kun hører til i torturstater.

Hvis det virkelig er din personlige holdning, at det kun kan lade sig gøre at tage vare på befolkningen – som du har påtaget dig som et **tillidshverv** – på en måde, så du overtræder alle etiske normer for omgang mellem mennesker, du mishandler ufødte fostre og uskyldige børn, du blåstempler, at mennesker, vi selv har jaget fra hus og hjem i Irak, ikke skal finde fred hverken her eller der.

Uanset hvilken politisk holdning man har, er dette en skændsel for Danmark og alle os, der bor i dette land. Det er vores land og vores kultur, du mishandler, det er min ære og stolthed, du tramper på. Hvis dette er loven, så må loven laves om.

Aldrig havde jeg troet, at jeg skulle komme til at opleve en tid som den før anden verdenskrig så tydeligt og så modbydeligt.

Idet jeg opfordrer dig til omgående at fratræde dit tillidshverv som minister.

Gerd Berlev
Valby

Amnesti Nu blev dannet i september 2006 med det formål at sikre amnesti for de afviste asylansøgere, der har siddet fast i det danske asylsystem i tre år og derover.

Initiativet samlede i løbet af 2006 og 2007 90.469 underskrifter til fordel for amnesti for ovenstående målgruppe. Underskrifterne blev afleveret til Hendes Majestæt Dronningen, forhenværende integrationsminister Rikke Hvilshøj samt folketingets integrationsudvalg den 23.10.2007.

Næsten 100.000 danskere bakkede således med deres underskrift op om, at de stod bag kravet fra Amnesti Nu om amnesti til de omkring 850 flygtninge, som i 2006-07 havde siddet i fra tre til mere end ti år i danske asylcentre i nedbrydende uvished og passivitet. Et

Kummerlige forhold baggrund for masseslagsmål

Af Asylret

Afmagt og vold

Denne tragedie er et af mange eksempler på den uværdige behandling, asylansøgere og flygtninge møder i de danske asylcentre. De kummerlige forhold, mange asylansøgere lever under, bidrager desværre kun til frustration, håbløshed og desperation, siger Said Parvin.

Said Parvin synes ikke, man kan tale om kulturelle eller nationalistiske grunde til det masseslagsmål, der udløste knivstikkeriet.

Det er i Asylrets optik ikke andet end forrykt at påstå, at masseslagsmålet har haft et kulturel eller nationalistisk baggrund. Roden til dette masseslagsmål har intet med tjetjensk eller afghansk kultur at gøre. Roden til denne vold skal findes i de kummerlige forhold, der kun kan foranledige desperation og håbløshed. En desperation, der kan give

anledning til sådan afmagtsfølelse, der

desværre giver anledning til vold og vrede, tilføjer Said Parvin.

Asylcentrene gøder altså jorden for disse frustrerede handlinger, og ikke kultur. Det egentlige ansvar for dette masseslagsmål ligger altså i danske myndigheder og politikere, der nu i lang tid har behandlet disse mennesker, som var de dyr, siger Said Parvin.

Det er desværre ikke kun voksne asylansøgere, der bukker under. Børnene i asylejrene er også ofre for den håbløshed, der får lov til at vokse i de danske asylcentre, fortæller Said Parvin.

Mange børn må hver dag se deres forældre, venner og omgivelser forsøge at opretholde modet under uværdige

Amnesti-nu afleverer 90.000 underskrifter i 2007 med krav om asyl.

kår. Disse børn får beklageligvis ikke en chance for at få et normalt liv med tryghed. I stedet tilbyder vi dem en barndom indhegnet i en lejr, siger Said Parvin.

Asylret opfordrer til en fundamental ændring af asylansøgernes levestandard.

Mere om dette kan ses på www.asylret.dk

Amnesti Nu: Et uopfordret høringssvar

krav, som fortsat siger, at det er vores ansvar at forsøge at give disse asylansøgere et liv i tryghed ved en amnesti nu. At Anders Fogh Rasmussen samme dag, som de mange underskrifter blev afleveret, gik ud og lovede, at 60 børnefamilier, som havde opholdt sig i centrene i mere end tre år, skulle have lov at bo uden for centrene, var nok ikke en tilfældighed, men denne politiske aftale har indtil nu kun omfattet 16 børnefamilier.

Der sidder således fortsat asylansøgere fast i det danske asyssystem i årevis, og det er gang på gang dokumenteret, hvorledes disse mennesker bliver tiltagende svækket fysisk og psykisk som følge af den lange ventetid i uvished. De særlige udgifter til godkendte social- og sundhedsindsatser er tilsvarende vokset eksplosivt.

Lykkes det for en afvist asylansøger at få genoptaget sin sag og opnå opholdstilladelse på grund af en alvorlig sygdom, eller fordi der er kommet nye

afgørende momenter i asylsagen, har de mange ekstra alvorligt nedbrydende år i systemet betydet, at den "heldige" er blevet endnu dårligere i stand til at klare sig og leve et normalt liv.

Der er tale om mennesker, der i forhold til deres landsmænd i gennemsnit har udgjort en overskudspopulation ved ankomsten til Danmark, men som efter de mange års inaktive venten i asyssystemet har mistet kompetencer og i mange tilfælde også deres helbred.

Lovforslaget vil med sine nye krav til opnåelse af permanent opholdstilladelse og statsborgerskab straffe denne gruppe ekstra hårdt, ligesom det vil være ekstra vanskeligt for dem at leve op til kravet om en aktiv indsats for egen integration med prøveafleggelse og konkrete beviser på integrationsvilje

Inden for denne gruppe er det ikke mindst kvinderne, der risikerer at blive de største tabere. Dels har de som

gruppe betragtet mindre skolegang bag sig og har dermed færre forudsætninger for boglig tilegnelse, og dels er de som mødre bundet af ansvar for hjemmet.

Vi må ud fra vores kendskab til mange af de skæbner, som de umenneskelige nye lovforslag vil ramme, protestere mod den særlige forskelsbehandling, som lovforslagene vil medføre for gruppen af flygtninge med ophold bag sig i asyssystemet i tre år og opefter. Vi er som kontaktpersoner i centrene hjælpeløse vidner til, hvordan koncentrationsleven, livsmodet og håbet om et normalt liv svinder hos mennesker, der er kommet hertil på flugt fra krig, vold og nød – det kan ikke være danskeres ønske med det nye lovforslag at gøre situationen endnu værre for dem!

På vegne af Amnesti Nu

Lisbeth Algreen, Nanna Carlsen, Gerd Gottlieb, Tove Krag og Toni Liversage

EU lader våbenproducenterne komme til fadet

Af David Cronin

Våbenhandlere har fået en central rolle i udformningen af EU's nye plan for at stimulere våbenproduktionen

EU's udførende gren – Kommissionen – er på vej med en handlingsplan, som skal styrke de små og mellemstore virksomheder, der fremstiller militært udstyr.

Dagmar Metzger fra EU-kommissionen fortæller, at kontakten mellem embedsmænd i Bruxelles og våbenhandlere vil blive forstærket. The AeroSpace and Defence Industries Association i Europa (ASD), som er en paraplyorganisation for våbenfabrikanter, vil blive intimt involveret i beslutningerne om planens indhold.

Metzger vil til gengæld ikke kommentere på de etiske og menneskerettighedsspørgsmål ved våbenhandelen. "Vi laver militær industripolitik," siger hun til Inter Press Service. "Vi snakker ikke om militære kerneaktiviteter. Vi giver ikke støtte til eksport eller til produktion af våben. Vi taler kun om indu-

stripolitik, intet andet."

Hun anerkender dog, at EU er ved at undersøge muligheden for at etablere en internet-baseret service, hvorigennem mindre våbenproducenter kan søge oplysninger om nye udbud om at levere materiel til væbnede styrker fra hele EU. "Handlingsplanen bør ikke blot være et stykke papir," tilføjede hun. "Den skal fyldes med liv."

Guldgrube for våbenlobbyen

Seks lande tegner sig for ca. 87 procent af al våbenproduktion i EU: Frankrig, Storbritannien, Tyskland, Italien, Sverige og Spanien. Traditionelt har regeringerne i disse lande været tilbageholdende med at udvikle våben sammen med andre, samtidig med at den militærindustrielle sektor har været fritaget fra EU's konkurrenceregler, der gælder for andre økonomiske aktiviteter. Det blev ændret sidste år, da Kommissionen fremlagde to direktiver, som kræver, at de fleste militære kontrakter, der udby-

des i ét EU-land, bør være åbne for virksomheder i resten af EU, og at procedurerne for transport og overførsler af våben inden for Unionen bør forenkles.

Ifølge iagttagere er de fleste af EU's politiske beslutninger på våbenområdet i de seneste år næsten identiske med de anbefalinger, der er kommet fra våbenlobbyen. I 2004 modtog våbenhandelen en vigtig håndsrækning med oprettelsen af Det Europæiske Forsvarsagentur (EDA), der fik det udtrykkelige formål at bistå EU's regeringer til at opbygge deres våbenarsenaler. Oprettelsen af agenturet fik de tre største våbenselskaber på denne side af Atlanten – BAE, EADS og Thales – til at udsende en fælles erklæring, der forudsagde, at dette agentur ville blive et "afgørende redskab" til at øge militærudgifterne.

Disse virksomheder har tilsammen leveret de våben, der antændte nogle af de blodigste konflikter i de sidste 50 år. F.eks. producerede BAE's forløber British Aerospace Hawk-jetflyet, som Indonesiens tidligere militærdiktatur anvendte til angreb på civile i Østtimor, hvor en tredjedel af landets 600.000 store befolkning blev udslettet i årene efter 1975, indtil den opnåede uafhængighed i 1999.

Militært og civilt blandet sammen

Tanken om en web-tjeneste, der kan give øget omsætning til mindre våbenproducenter – med færre end 250 ansatte – følger op på den "elektroniske opslagstavle", som EDA kører for store virksomheder. I midten af marts i år havde denne database offentliggjort detaljer om næsten 480 kontraktmulig-

Forsøgte at anholde Tony Blair

Sidst i marts måned forsøgte den irske journalist David Cronin at foretage en borgerarrestation af krigsforbryderen Toni Blair, den tidligere britiske premierminister, for hans rolle i Irak-krigen. Tony Blair var på besøg i Europa-Parlamentet, da David Cronin greb fat i hans arm:

- Mr. Blair, dette er en civil anholdelse, sagde han. Angiveligt fik Tony Blair et chok, men nogle bodyguards førte hurtigt David Cronin væk.

David Cronin sad i halvfemserne selv i EU-parlamentet for De Grønne. Han er en respekteret og erfaren EU-journalist fra nyhedsbureauet Inter Press Service og skriver også for The Guardian.

- Min motivation for at forsøge at anholde Tony Blair er udelukkende baseret på min foragt for de forbrydelser, han har begået hovedsagelig i

Irak, men også Afghanistan, Palæstina, Libanon og Serbien, sagde Cronin om sin aktion.

Militariseringen af EU skrider hurtigt frem. I samarbejde med Rumfarts- og forsvarsindustrien har EU-kommissionen i løbet af det sidste halve år afholdt syv konferencer under overskriften: *Frem mod en aktionsplan for styrkelsen af små og mellemstore europæiske virksomheder i forsvarssektoren*. Industrien har også direkte indflydelse på, hvordan denne plan bliver udformet, gennem interesseorganisationen The AeroSpace and Defence Industries Association (ASD).

I artiklen om våbenproducenteres styrkede rolle i EU beretter David Cronin om dette fra dansk presse totalt forviste spørgsmål.

heder. Omkring 290 kontrakter til en samlet værdi på over fire milliarder euro (5,4 milliarder dollars), er blevet indgået gennem agenturet.

Tomas Baum, direktør for det flamske fredsinstitut, der forsker i den globale våbenhandel, siger, at EU-Kommissionen er ivrig efter at fremme våbenproduktion hos små og mellemstore virksomheder i stedet for at overlade al produktion til de sædvanlige giganter.

”Kommissionen er meget smart til at spille spillet,” fortæller han. ”Der har været meget stor modstand blandt EU’s medlemsstater mod at liberalisere det indre marked for militært isenkram. Nu bruger Kommissionen de små og mellemstore virksomheder som et argument mod storindustriens dominans på dette område.”

Et andet punkt på våbenfabrikanternes ønskeliste er få bedre adgang til EU’s forskningsfonde, der løber op i et sam-

let beløb af 53 milliarder euro for perioden 2007-13. Siden 11. september 2001 har Kommissionen omskrevet reglerne for de flerårige forskningsprogrammer, så der nu også gives mulighed for finansiering af sikkerhedsprojekter af en begrænset civil karakter. Muligheden for udvidelse af programmet til at omfatte egentlig militær forskning er under overvejelse, indrømmer EU-embedsmænd.

Israel er den største udenlandske partner i EU’s forskningsprogram. Det har høstet store fordele af beslutningen om at udvide mandatet til at omfatte ”sikkerhed”. Israelske virksomheder og universiteter, herunder de, der har udviklet våben og anden teknologi, der anvendes i de besatte palæstinensiske områder, har deltaget i 12 af de til dato 58 projekter om ”forskning i sikkerhed” finansieret af EU.

Frank Slijper fra den hollandske Kampagne mod våbenhandel mener, at det vil være logisk for Kommissionen at

anbefale, at rent militær forskning finansieres direkte af EU’s budget. ”Kommissionen og erhvervslivet siger igen og igen, at der ikke er nogen reel grænse mellem det civile og militære,” tilføjer han. ”De to områder er blandet helt sammen.”

Slijper beklager at den voksende EU-støtte til våbenindustrien ikke er underlagt den nødvendige demokratiske kontrol. ”Bruxelles i almindelighed lytter kun meget nødtigt til de mennesker, som er kritiske over for deres synspunkter,” siger han. ”De ønsker at styrke deres projekter, og de kan ikke lide folk, der begynder at stille vanskelige spørgsmål om de etiske aspekter af disse projekter. Dette er et område af EU’s arbejde, der sker uden for offentligheden kendskab. I Bruxelles foretrækker man at bevare det på den måde.”

Oversat, let forkortet og forsynet med mellemoverskrifter af KP efter ipsnews.net.

1. maj 2010: Enhed mod krisen, krigene og den sorte regering

LAD DE RIGE BETALE

**RØD 1. MAJ
i MUNKEMOSE**

**MOD KRISEN, KRIGENE OG
DEN SORTE REGERING!
SOCIALISME ER FREMTIDEN!**

PROGRAM FRA KL. 12.00 - 17.00

Talere fra kl. 13

Underholdning

**PETER BJØRN
KORT VARSEL
NYBO
TROPICAL**

ARR.: RØD 1. MAJ KOMITEEN co/ OKTOBER BOGCAFÉ SKIBHUSVEJ 100

1. MAJ 2010

Taler og underholdning fra kl. 13.00 -18.00

bag frimurerlogen **PÅ DEN RØDE PLADS**

Ved DKU og APK

Vi vil ikke være ofre
for et døende system,
vi har HÆNDER til at
bygge vores EGET!

Oplev:

**Kathrine Aagaard
Lukas Sherfey m. Band
Paper Tigers
Zaki & Vakili
Highway Child**

Ældreplejen under voldsomt pres

Af FOA

Der skal findes næsten 70.000 nye social- og sundhedsmedarbejdere, hvis den nuværende ældrepleje skal fortsætte

Om ti år er der markant flere ældre og markant færre til at pleje dem. Nye tal fra FOA viser, at kommuner og regioner i de kommende år vil stå over for en enorm udfordring, hvis den nuværende ældrepleje skal fortsætte.

Kommunernes økonomi er trængt, og flere står over for at skulle afskedige nogle af velfærdssamfundets fronttropper. Men det er en kortsigtet plan, for allerede om ti år er behovet for ny arbejdskraft i blandt andet ældreplejen massivt. Det viser nye tal fra FOA.

Der skal findes næsten 70.000 nye social- og sundhedsmedarbejdere, hvis den nuværende ældrepleje skal fortsætte.

”Det er som at tisse i bukserne for at holde varmen, hvis kommunerne for

alvor begynder at afskedige personalet på velfærdsområderne,” siger Dennis Kristensen, formand for FOA.

Sosu-spørgsmålet skal løses nu

FOA har beregnet, hvor meget nyt personale kommuner og regioner har brug for til FOA's fagområder de næste ti år, hvis den nuværende service per borger skal fortsætte. Og beregningerne viser, at kommuner og regioner får brug for nyt sosu-personale svarende til 55 pro-

cent – eller 67.187 personer.

”I løbet af de næste ti år går rigtig mange af de nuværende medarbejdere i ældreplejen på pension. Det sker på et tidspunkt, hvor antallet af ældre vil eksplodere. Derfor gælder det om at holde fast i personalet nu. At afskedige er en meget kortsigtet løsning. Politikerne er nødt til også at forholde sig til en langsigtet løsning,” siger Dennis Kristensen.

FOA's beregninger viser, at især de store omegnskommuner på Sjælland vil få store problemer med mangel på arbejdskraft, hvis der ikke sættes massivt ind på ny-rekruttering.

”Det vil blive en enorm udfordring for kommunerne, når de både skal fastholde den del af personalet, der ikke har nået efterløns- eller pensionsalderen om ti år, samtidig med at de skal skaffe nye medarbejdere svarende til 55 procent af det nuværende personale. Det kan simpelthen kun lade sig gøre, hvis kommunerne allerede nu smøger ærmerne op og tænker langsigtet,” siger Dennis Kristensen.

Blebørn presses op i børnehaven

Pladsmangel og dårlig økonomi tvinger pædagoger til at rykke vuggestuebørn videre til børnehaverne alt for tidligt

plads til endnu et vuggestuebarn, så har man i realiteten en højere takst, der kan give lidt mere smør på brødet i hverdagen,” siger han til Nyhedsbu-

reauet Newspaq.

To år og ti måneder, så er det tid til at smide bleen og rykke op i børnehaven. Grænsen er sat af pladsanvisningen i Københavns Kommune og er lavet ud fra en pædagogisk vurdering.

Men mange vuggestuebørn bliver sendt videre til børnehaven før tid, og det er ikke pædagogik, der ligger bag beslutningen. Institutionerne prøver at lappe huller i budgettet, efter kommunen har tvunget dem til at spare, siger næstformand i Landsforeningen For Socialpædagoger (LFS), Jan Hoby.

”Vuggestuetaksten følger med til børnene er tre år, og hvis man flytter dem op i børnehaven tidligere og gør

reuet Newspaq.

Og det er ikke småpenge, pædagogerne kan få i kassen. Et vuggestuebarn udløser nemlig 111.210 kroner i støtte fra kommunen om året, mens børnehavebørnene giver 61.640 kroner.

Kontorchef i Københavns børne- og ungdomsforvaltning, Henriette Bjørn, erkender, at institutionerne er tvunget til at lave en stram økonomistyring, da der skal spares 320 millioner kroner på området. Men hun afviser, at det er økonomiske årsager, der får dem til at rykke børnene for tidligt op.

”Institutionerne gør deres bedste for at hjælpe med at få has på den meget

lange venteliste, der er i øjeblikket. Og de prøver at hjælpe til i den her situation, hvor der mangler pladser,” siger Henriette Bjørn.

Men det er ikke kun i hovedstaden, at pædagogerne rykker børnene for tidligt op.

”Ja, det finder sted. Jeg har hørt om steder, hvor børnene bliver rykket op nogle måneder før, de egentlig skal rykkes op,” siger Henning Pedersen, der er landsformand for BUPL.

For små til børnehaven

Det kommer Laura Göransson på et år og ti måneder til at mærke på egen krop. Den 1. april bliver hun rykket op i en gruppe med seks børn, der skal i skole til august, og fem andre vuggestuebørn i institutionen Jacob Holms Minde i København.

”Det har jeg det rigtig skidt med, fordi jeg ikke ved, hvordan hun skal

Top 10: Øverst og nederst

Top 10 over kommuner, der vil have det største behov for nyt social- og sundhedspersonale i 2019:

1. Egedal – 101 %
2. Ishøj – 98 %
3. Solrød – 95 %
4. Fanø – 89 %
5. Greve – 89 %
6. Albertslund – 83 %
7. Skanderborg – 83 %
8. Frederikssund – 82 %
9. Halsnæs – 80 %
10. Lejre – 80 %

Top 10 over kommuner, der vil have mindst behov for nyt social- og sundhedspersonale i 2019:

1. Lyngby-Taarbæk – 21 %
2. København – 27 %
3. Frederiksberg – 29 %
4. Gladsaxe – 34 %
5. Tårnby – 34 %
6. Gentofte – 35 %
7. Rødovre – 35 %
8. Hvidovre – 40 %
9. Glostrup – 47 %
10. Odense – 49 %

sige fra over for de store børn. Og vi valgte jo det sted, fordi vi synes, at Laura ville have det bedst i en vuggestue,” siger Lauras mor, Sandra Göransson, til Newspaq.

Og det kan gå hårdt ud over vuggestuebørnene, når de kommer for tidligt i børnehaven, hvor der ikke er lige så mange voksne til at tage sig af dem.

”Hvis der ikke er et tilstrækkeligt antal voksne til en gruppe med så små børn, så vil det gøre det sværere for børnene at udvikle de færdigheder, som de kun kan udvikle sammen med voksne,” siger Grethe Kragh-Müller, der er lektor på Danmarks Pædagogiske Universitet, og fortsætter: ”Det kan for eksempel gå ud over børnenes evne til at koncentrere sig, sproget og evnen til at kende og regulere deres følelser, så de kan styre sig i konflikter med andre børn eller voksne,” siger hun til Newspaq.

Af Michael Ørtz Christiansen,
Newspaq

Naturens kræfter

Holger blev født 20 kilometer vest for Skive. Herfra trådte han sine træsko. Egnen var domineret af gårde og husmandssteder omkring krigens tid. Holger kunne lide at tage fat. Han knoklede, og på trods af sit spinkle legeme udrettede han mere end de fleste.

Han kunne også dreje gårdmændene ”en knap”. Da han således som ung blev overladt pasningen af en gård med besætning, fordi bonden med sin kone havde valgt at omsætte deres overskud til en rejse til Tyrol, rådede han således også over avlet.

Holger nød således hver morgen godt af fløde fra køerne, hvor han tidligere havde måttet taget til takke med mælken. Holger gjorde regning uden vært! Da husbonden kom hjem, fik han et par oprigtige og mærkbare øretæver, fordi husbonden af afregningen til mejeriet kunne se, at Holger havde haft snudeskaftet i fløden.

Holger beholdt sin plads, fordi han arbejdede hårdt. Han kunne lide arbejdets hårdhed og træghed. Holgers arbejdsliv var og blev hårdt – sådan havde han det bedst.

Bonden havde belært Holger om, at når man ”stjæler fra kassen”, så fik legemet pryg.

Holger var sej. Der skulle mere end tæsk til, før Holger fandt fornufte. Holger flyttede til København med sin medbragte bagage, der hovedsagelig bestod af 220 pct. arbejdsiver. Han afprøvede forskellige virksomheder, der til hans forbløffelse ikke kunne bruge hans ivrige arbejdskraft. De fyrede ham under prøvetiden – uden at forklare ham, at fagforeningen var utilfreds med hans ”attitude”.

Holger kom på B&W. Han stortrives. På denne store virksomhed kunne han ”gemme” sig fra fagforeningernes tyranni. Mesteren fandt et hjørne, der passede til Holgers temporytteri, men den lokale klub ”passede ham op”:

- Du må slække tempoet, hvis ikke du skal sprænge akkorden.

Holger forstod ikke sproget. Hol-

ger og fagforeningen var fra hver deres galakser. De faglige klubbers styrke i 60’erne var betydelig. Tilidsmanden vendte tilbage:

- Du må slække på tempoet! Kan du da ikke forstå, at der skal være plads til, at alle kan få en alderdom med deres mobilitet i behold.

Holger forstod godt indholdet, men ville ikke indrette sig. Hans natur lod sig stadig ikke fornægte. Han omgikkes hver dag flere ældre arbejdskammerater, der tydeligvis var nedslidte, men det var ikke hans problem. Han var for så vidt også lige glad med, om han selv havnede der.

En mørk vinterdag blev han efter fyraften oppasset af tre klepperter. Som nævnt var Holger spinkel af statur, så det var ikke vanskeligt for de tre ubudne at stikke Holger nogle solide træffere. Desværre for Holger var det så mørkt, at han ikke kunne identificere gutterne. Det nyttede såmænd heller ikke så meget, idet de med garanti havde deres alibi i orden. Inden det sidste slag var plantet, var budskabet afleveret:

- Så kan du måske lære at slække på tempoet.

Pryglene prellede igen af på Holger. Smedene greb til andre midler. Efter en kort rådslagning i frokostpausen greb to smede Holger i nakken og smed ham i havnebassinet. Da han efter en rum tid kom op til overfladen, kunne smedene se, at Holger ikke kunne svømme. Et par mand hoppede i bassinet og fik ham op. Manddrab var trods alt ikke deres gebet.

Turen i det kolde og mørke vand lærte heller ikke Holger et andet arbejdstempo, men Holgers og B&W’s veje skiltes. Han fortsatte over til farve- og lakbranchen i de sidste to årtier af sit arbejdsliv. Det skulle vise sig, at lakkens godt skjulte, men giftige gasser ad naturens veje fik dæmpet Holgers tempo. I dag sidder Holger i et hjørne af billardstuen på dagcentret. Hans lunger har dårligt nok luft til at bære ham og hans kø til bordet.

Reno

Teksten er af Jesper Jensen

I hånd med Jesper Jensen & Arne Würgler

Anmeldelse af mindekoncert med tekster af Jesper Jensen

Jeg havde været så heldig at have vundet en billet til denne mindekoncert til en kammeratskabsaften i APK. Sammen med min mand ankom vi til fagforeningen BJMF i Trekronergade, hvor koncerten skulle afholdes. I den stor sal hang der store, flotte malerier af murere og andre håndværkere. Med lidt stolthed i stemmen sagde jeg til min mand: ”Det er så min søns fagforening!” Det var i hvert fald flotte og passende rammer til Jesper Jensens tekster.

Salen var ved at være fyldt op, og jeg kastede et blik ud over publikum og kunne hurtig konstatere, at jeg var blandt de yngre årgange: 1965. Jeg hører jo desværre også til dem, man kalder ”nå- generationen”, og en af dem, der ikke rigtig kender noget til Jesper Jensens tekster, dog lige med undtagelse af min yndlingssang ”Røde Wilfred”.

Der var ikke sunget mere end et par sange, før man kunne se, hvordan det rykkede i folk. At få genopfrisket de røde slagsange affødte reaktioner såsom nynnen, sang og banken i bordene og naturligvis begejstrede klapsalver. Der var tre fællessange: ”Det kan aldrig lade sig gøre”, Lovens ånd” og ”Vi finder hellere varmen fra hinanden”. Til de fællessange var folk oppe og stå og sang højt at hele deres hjerter, der blev fyldt af varme og kampgejst. Flere gange i løbet aften blev næverne knyttet og rejst til kamp.

Det var en fantastisk oplevelse for mig, som af en ”nå”-generation at være havde ekstra brug for indsprøjtningen.

Tak til fotograf Tommy Skarborg for billederne.

Kammeratligst fra Vivian

PS. Jeg har nu fået en ny sang ind i mit hoved, som jeg har nynnnet hver dag siden.

”Sangen om merværdi”

Jeg står op om morg’nen og går hen på mit job/ og jeg laver noget, og jeg får min løn/ men det jeg laver er mere værd end det jeg får/ hvordan sku’ nogen mennesker ellers ku’ bli’ rige uden at lave noget?/	Nogen er mere værd end det de får/ andre bruger mere end de er værd/ Penge alene skaber ingen værdier/ penge skaber penge - papir, papir/
---	--

Arne Würgler's trio med Niels Tuxen og Stine Bach Rüttel

Teis Jensen og Fuzzy

Billeder fra koncerten og forestillingen ”Teksten er af Jesper Jensen” den 9. april i Valby.

Medvirkende:
Arne Würgler's trio med Niels Tuxen og Stine Bach Rüttel
Skuespillerne Morten Thunbo og Jette Sophie Sievertsen akkompagneret af Torben Kjær
Teis Jensen og Fuzzy
Sømanden, harmonika, Niels Petersen

Arrangør: 3F BJMF og 3F Frederiksberg, samt Budskab fra Græsrodderne, i samarbejde med Arne Würgler og Jakob Oschlag.

Det stærkeste

den der altid går i takt
er altid i de andres magt

den der tror at lov er ret
dømmer andre alt for let

den der tror at gud er god
træder mennesker under fod

den der går i andres sold
er offer for sin egen vold

den der stille bær sin nød
stjæler af de sultnes brød

den der vil de riges fred
skyder selv sin broder ned

den der tror de stores ord
er løgnens redskab mod sin bror

det stærkeste menske
i verden er dig

det stærkeste ord i verden
er nej

Ryk sammen kammerater

ryk sammen kammerater
de tvinger os til kamp
omme bag idyllen
drøner støvletramp

de tager os kammerater
enkeltvis og spredt
hvis ikke vi i tide
er bedre forberedt

nu må mange viljer
samle sig i en
vi må være blade
på den samme gren

Vi drømmer om et sted

Lysene slukkes når vinteren kommer
blomsterne fryser og venter på sommer
se alle mennesker er hårde som is
tænd dig en drøm om den dag vi befries

se en gammel mand med bøjet ryg i stolen
hos et lille barn som kigger op mod solen
se en far der er glad og se en mor der danser
se en stræben og en jagt der pludselig standser

se et lys der brænder se de åbne arme
se hvor mennesker blir venlige af varme
se et fællesskab hvor ingen spør om alder
og hvor alle siger ja når nogen kalder

vi drømmer
vi drømmer om et sted
som er stort og smukt
som blir blankt når det blir brugt
hvor enhver er fri fordi
vi er sammen indeni

(Jesper Jensen – tekster)

Sverige invaderet af NATO

Af Nettmagasinet Revolusjon, Norge

Skridt for skridt og på tværs af folkeviljen bliver det officielt neutrale Sverige trukket med i et stadig tættere samarbejde med militæralliancen NATO. Norge spiller en særlig aktiv rolle i at undergrave den svenske neutralitetspolitik og trække Sverige ind under NATO's vinger

De skandinaviske NATO-lande Danmark og Norge har vendt tommelen ned for det svenske jagerfly JAS Gripen. I stedet har nabolandene endnu en gang lagt sig på knæ for høvdingene i Washington og har valgt det astronomisk kostbare F-35 Joint Strike Fighter [det danske køb er blevet udsat nogle år pga. den økonomiske krise, KP]. Men ikke engang denne lussing til svensk kapital og militærindustri har fået borgerklassen i Sverige til at sætte bremserne i for den faktiske NATO-integration, som finder sted.

Øvelsen Cold Response, som foregik i februar-marts i Nordland, Troms og det svenske Norrbotten, er det foreløbigt sidste led i et voksende militært og politisk samarbejde, som bogstaveligt talt er grænseoverskridende.

Norske styrker krydser grænsen til Sverige under Cold Response 2010.
Foto: mil.no

Sverige som øvelsesarena

– Dette er første gang, en norsk øvelse går på tværs af grænsen. Det er et godt fundament for et fortsat militært samarbejde mellem de nordiske lande, fastslog statsråd Grete Faremo fornøjet. NATO-panservogne krydsede landegrænsen, mens unge svenske NATO-modstandere var uønskede elementer og blev fjernet af militærpoliti.

14 lande og 9000 soldater fra hær, marine og flyvevåben var involveret i øvelsen, som ifølge mil.no gik ud på at øve sig i ”udfordringer, som soldaterne

kan møde i fællesskab i konfliktområder over hele verden”. Også Hjemmerværnet, som har fået sine opgaver omdefinert til noget helt andet, end hvad navnet siger, var stærkt involveret (med 775 mand) i denne styrkeopvisning, hvis hovedformål var at gøre svensk territorium til kamplegeplads for NATO. Samer med renbesætninger måtte godt nok finde sig i, at 9000 dyr blev opskræmt, men det miljøbevidste forsvar stillede op med egen helikopter for at rekognoscere de forvildede renflokk.

Nordic Battle Group

Nordic Battle Group (NBG) er et integrationsprojekt mellem EU og NATO, hvori flere officielt alliancefri stater som Sverige, Finland og Irland indgår, sammen med blandt andet Norge. Sverige har et hovedansvar for denne styrke, som har til formål at markere NATO's revir mod Rusland og sende kampstyrker verden rundt. NBG har ”krisehåndtering” på vegne af EU som specialitet og har efter eget udsagn særlig mange ”udfordringer” i Afrika. Gennem NBG trækkes Norge tættere ind i EU's militære samarbejde, mens Sverige og Finland sniges ind i NATO. Svenske soldater deltager også under

KPnetTV - Videoreportager fra gaden

www.kpnet.dk | youtube.com/user/KPnetTV

ISAF-kommando, dvs. NATO, i kolonikrigen i Afghanistan.

Frankrig og Baltikum

Straks efter Cold Response iværksatte NATO luftforsvarsøvelser over Baltikum, med franske, polske og lettiske fly i hovedrollen. Denne ”defensive øvelse” var angiveligt en demonstration af NATO’s solidaritet og forpligtelser over for sine medlemsstater i Baltikum, hed det i en NATO-udtalelse. Øvelsen kom sandsynligvis i stand på baggrund af Frankrigs beslutning om at sælge avancerede krigsskibe til Rusland, en afgørelse, som anses som helligbrøde i NATO-lejren, og i særdeleshed af USA.

Hold Sverige NATO-frit!

Ved hjælp af forskellige betegnelser og paraplyer bliver hele Norden militariseret af USA og NATO, med EU som næstkommanderende. Går Sverige med i NATO, følger Finland utvivlsomt efter.

Organisationen stoppanato.se arbejder på at stoppe den snigende svenske tilpasning, som ufortrødent foregår – selvom næsten halvdelen af svenskerne er mod NATO-medlemskab, mens knap 20 procent er for. Argumentationen fra de svenske NATO-tilhængere ligner til forveksling den, som bliver serveret af de norske EU-tilhængere: De hævder, at Sverige faktisk er uformelt NATO-medlem allerede, og at det derfor er ren fornuft at blive medlem for at få ”fordelene” med og ”være med til at påvirke”. Alle nordmænd ved, hvor meget Norge har ”påvirket” NATO i fredelig retning ...

Skønt vores hovedopgave er at få Norge ud af den aggressive militæralliance NATO, er det en tilsvarende vigtig opgave at bidrage til at hindre, at vort svenske broderfolk lægges ind under denne imperialistiske jernhæl – noget, som igen ville svække den norske NATO-modstand.

*Mere baggrund findes på
www.stoppanato.se*

*Oversat af KP efter
www.revolusjon.no*

Budskab fra Græsrodderne opdaterer

Det er blevet forår, og vi gør, hvad vi kan, for at få luget det værste ukrudt ud, inden det tager overhånd! Bunkerne på skrivebordet og ukrudtet i haven er det mindste af det – det værste er den danske stats tiltagende fascistiske udvikling, politistatslove, begrænsning af anderledes tænkendes ytringsfrihed, lovgivning i en ekspresfart, der udelukker demokratisk indflydelse, nedprioritering af samfundets sociale ansvar, overførsel af statsvirksomhed til private, indespærring, hetz og forfølgelse af et mindretal og deltagelse i ulovlige krige og krigsoprustning.

Budskab fra Græsrodderne har derfor ment, at det var vigtigt at opdatere den erklæring, som Thomas Koppel skrev for over fire år siden, til dagens virkelighed. Erklæringen er en udstrakt hånd til et bredt samarbejde om vores fælles fremtid. Der er groet mange tidsler i vores jord, det er på tide at gøre en samlet indsats for at få rykket dem op.

*På vegne af
Budskab fra Græsrodderne
Gerd Berlev*

Thomas Koppel tog initiativ til at stifte Budskab fra Græsrodderne og skrev dens grundlagserklæring, som hundreder har underskrevet på BfG's hjemmeside.

Nu er erklæringen blevet opdateret. Arbejderpartiet Kommunisterne mener, den er et rigtig godt udgangspunkt for en bred samling mod krig og krisepolitik.

Se den opdaterede udgave af erklæringen fra Budskab fra Græsrodderne på de næste sider.

Mislykket kriminalisering af Palæstina-solidaritet

Fem aktivister fra Scottish Palestine Solidarity Campaign (SPSC) afbrød i august 2008 en koncert med det israelske statsfinansierede orkester Jerusalem Quartet med råbet Boykot Israel under Edinburgh-Festivalen. Det blev de slæbt i retten for anklaget for racisme (’racistisk optræden’). Aktivisterne protesterede mod den barbariske israelske blokade af Gaza.

Efter tre dages retshøringer afgjorde Edinburghs Sheriff Court den 8. april, at anklagerne skal frafaldes. Anklageren påstod, at aktivisterne havde lavet ’kommentarer om jøder, israelere og den israelske stat’. Lydoptagelser fra BBC viste imidlertid, at ordet ’jøde’ ikke blev anvendt. Aktivisterne sagde bl.a. følgende: ”Det er hær-musikere!”, ”Ophæv belejringen af Gaza”, ”Folke-mord i Gaza” og ”Boykot Israel”.

Retsformanden konstaterede, at ’kommentarerne rettede sig tydeligvis

mod staten Israel, den israelske hær og hærmusikere, og ikke var et angreb mod israelske borgere som sådan’. At opretholde anklagerne for racisme ville have negative konsekvenser for ytringsfriheden, mente han.

Lederen af SPNC Nick Napier kommenterede afgørelsen således:

”Mens dette forsøg på at kriminalisere solidaritet med Palæstina er slået fejl, fortsætter den britiske regerings støtte til Israel uanfægtet... Hvis vores sag var endt i en retssal, ville det være Israel, som kom på anklagebænken, ikke os. Vi havde en stribe vidner fra Palæstina, Israel og Sydafrika parat til at afsløre den virkelige racisme og apartheid, som palæstinenserne dagligt udsættes for. Israels politiske, kulturelle og sportsambassadører vil blive mødt med boykotprotester ligesom dem, det racistiske apartheidregime i Sydafrika blev mødt med i sidste århundrede.”

Erklæring, marts 2010

1 VKO Regeringen må træde tilbage

Denne regering har gjort ubodelig skade med sin rolle i karikatsagen, med den grundlovsstridige beslutning om at sende nationen ud i en ulovlig krig og besættelse af Irak og Afghanistan, med den intensiverede afmontering af velfærden gennem privatisering og centralisering og med underminering af retsstaten.

Det er et spørgsmål om liv og død for vores demokratiske, åbne, venlige og kloge tradition med fælles ansvar for de svage. Den siddende og den tidligere statsminister og forsvarsminister mfl. lyver åbenlyst uden nogen konsekvenser. Regeringen og regeringens støtter er uværdige til hvervet som nationens tillidsfolk.

2 De danske tropper i Afghanistan og andre lande skal hjem nu

De danske soldater deltager med eller uden eget vidende i strafbare krigsforbrydelser, og vi støtter dem bedst ved at de trækkes hjem øjeblikkeligt. Irak krigen var en krigsforbrydelse i strid med FN's beslutninger og dermed i strid med den danske grundlov. Den var rammen om utallige andre, allerede beviste krigsforbrydelser - mord, terror, tortur, ødelæggelser og overgreb mod befolkningen og dens installationer og institutioner.

Danmark fortsætter med ulovlige krigshandlinger og tropper i Afghanistan og vil udvide engagementet til andre krige, uanset om de forbryder sig mod FNs charter. Vi kan - efter vores oplevelser under den tyske besættelse - ikke leve med at være en del af en besættelsesmagt, og da slet ikke blandt de allermest ihærdige.

3 De fremmedfjendtlige love skal trækkes tilbage

De fremmedfjendtlige love skal trækkes tilbage, og der skal fremlægges forslag til andre, der bryder helt med diskriminationen og er i tråd med dansk demokratisk og humanistisk tradition. Racisme, fremmedhad, diskrimination, forfølgelse, udvisning til usikre forhold og brud på menneskerettigheder hører ikke hjemme nogen steder.

Asyllejrene må lukkes øjeblikkeligt og asylsøgerne tilbydes arbejde, uddannelse og bolig.

Det er tragisk ironi, at H. C. Andersens fædreland i hans fødselsår - allerede inden Jyllandspostens selvmordsbombe - blev genstand for foragt i hele verden som et racistisk og fremmedfjendtligt land. Den danske "neocon"-bevægelse har gjort skaden nærmest uoprettelig. Racisme og had ødelægger desuden også den nation og de grupper, der udøver den, og får sjælen til at rådne.

4 Terrorlovene skal trækkes tilbage inklusive deres indgreb i ytringsfriheden

Terrorlovene og senest lømmelpakken er født grundlovsstridige og er helt ude af trit med dansk demokratisk tradition og kultur. Med fjernelse af retssikkerhed, med ukontrolleret overvågning og carte blanche til politiet tilsidesættes fundamentale menneske- og borgerrettigheder uden at bidrage det mindste til at reducere terrorisme - tværtimod, hermed indføres politistatens redskaber. På punkter, hvor vi er under diktat fra EU, må vi aktivt bryde diktatet i overhol-

delse af den danske grundlov, menneskerettighederne og andre internationale konventioner.

5 Uafhængig undersøgelse af Fogh-regeringens baggrund for at trække DK ind i Irak-krigen

Der skal iværksættes en grundig, uafhængig undersøgelse af Fogh-regeringens baggrund for at trække Danmark ind i krigen, og en anden undersøgelse af den rolle, Fogh-regeringen har spillet ved udlevering af fanger til USA's torturlejlre og torturflyvninger gennem Danmark.

6 Forbyd dansk misbrug af underbetalt arbejdskraft og slaveri i de fattige nationer

De økonomiske og militære kriges resultat er økonomisk undertrykkelse og slaveri. Vi skal forbyde dansk misbrug af underbetalt arbejdskraft og slaveri i de fattige nationer.

Mange danske selskaber fristes af billig underbetalt arbejdskraft og bilder sig selv ind, at de nærmest gør en filantropisk indsats. Dette gælder også udnyttelsen af udenlandsk arbejdskraft i Danmark og andre EU-lande. De foreviger tværtimod slaveri i en målestok, der overgår "slavetiden". Desuden bliver en nation uden egen produktion før eller senere en syg, svag, afhængig nation, også når det er Danmark.

7 Privatiseringen skal ophøre og rulles tilbage

Privatiseringen af al offentlig virksomhed, hvad enten det er vandforsyning, statens it, hospitalerne, den offentlige transport og post eller andet må ophøre og føres tilbage til offentlig virksomhed.

Det er dødbringende angreb på velfærd og det fælles ansvar for de svage, udelukkende til fordel for den herskende klasse.

8 Ødelæggelsen af miljøet, grundlaget for liv på jorden skal ophøre

Alt hvad der gavner vores jord og den naturlige cyklus, i harmoni med naturen må have forret. Moder jords rettigheder skal respekteres og forbrydelser mod hende må dømmes for en domstol. Principperne "bæredygtighed" og "forureneren betaler" bruges som målestok for, hvad der produceres og hvordan. Målet er at ethvert produkt er bæredygtigt.

Danmark skal ikke godkende stoffer alene fordi de er godkendt i EU. CO₂-handel må forbydes og fossile energikilder erstattes med vedvarende energi. De enorme krigsbudgetter må bruges til at rette op på de ødelæggelser krigene har forvoldt mod jordens klima.

9 Der skal startes en grundig, oplyst, folkelig debat om Danmarks medlemskab af EU

Det er afgørende at denne debat kommer op som en ægte folkelig debat uden økonomisk skævvridning. Vi er blevet en umyndig brik i et stort spil om militær, supermagtsillusioner, oliekrige, fascisering af samfundet og arbejdsforholdene - og forgiftning af vores mad, vores klima og vores miljø. Alle "imperier" betyder ødelæggelse og død, også for "imperierne" egne befolkninger.

***Med kærlig hilsen til alle i Danmark
uanset hudfarve, tro og køn***

Den geopolitiske korsvej mellem Kina og Rusland

Kirgisistan og krigen om Centralasien

Af Rick Rozoff

Den kirgisiske præsident Kurmanbek Bakijev er blevet afsat fem år efter og på helt samme måde, som han kom til magten – ved en blodig opstand

Han blev valgt som præsident to måneder efter den såkaldte Tulipan-revolution i 2005, som han hjalp til med at iværksætte, og var derefter statsoverhoved for hovedtransitlandet for USA's og NATO's krig i Afghanistan.

Manas-basen

Pentagon sikrede sig Manas' luftbase (siden sidste år kendt som Transitcenter Manas) i Kirgisistan kort tid efter invasionen i Afghanistan i oktober 2001, og i mellemtiden har, ifølge en publikation fra de amerikanske væbnede styrker sidste juni, "mere end 170.000 koalitionsoldater passeret gennem denne base på vej til eller fra Afghanistan, og Manas har været gennemgangssted for 5000 ton last, herunder reservedele, udstyr, uniformer og diverse artikler til at støtte personale og missionsbehov. For tiden er godt 1000 amerikanske tropper sammen med nogle få hundrede fra Spanien og Frankrig tilknyttet basen".

Det Hvide Hus' særlige repræsentant for Afghanistan og Pakistan Richard Holbrookes første besøg i hans nuværende stilling gik i februar måned til Kirgisistan og til de tre andre tidligere sovjetiske centralasiatiske republikker, der grænser op til Kirgisistan: Kasakhstan, Tadsjikistan og Usbekistan. Han udtalte da: "35.000 amerikanske soldater passerer hver måned på vej til Afghanistan." Det betyder 420.000 soldater året i det tempo, han angiver.

USA og NATO har også anlagt militære baser i Tadsjikistan og Usbekistan for krigen i Sydasien, men i et mindre omfang. (De amerikanske militærstyrker blev beordret til at forlade Usbekistan efter, hvad regeringen hævdede var en tulipan-revolutionsagtig væbnet

opstand i provinsen Andijan mindre end to måneder efter den kirgisiske tulipan-revolution. Tyskland har stadig en base i nærheden af den usbekiske by Termez til at overføre soldater og militær udstyr til den afghanske provins Kunduz, hvor de fleste af 4.300 tyske soldater er koncentreret).

I februar 2009 meddelte den kirgisiske regering, at man også ville udvise USA's og NATO's styrker fra landet, men fortrød i juni, da Washington tilbød 560 millioner dollar for at ændre beslutning.

Kirgisistan grænser op til Kina

Kirgisistan grænser ikke blot op til Kina, Kasakhstan, Tadsjikistan og Usbekistan, men er kun adskilt fra Rusland af en enkelt nation: Kasakhstan. For at forstå de russiske og kinesiske bekymringer over, at hundredtusinder af amerikanske og NATO-tropper passerer gennem Kirgisistan, må man forestille sig et tilsvarende antal kinesiske og russiske soldater, som regelmæssigt passerer henholdsvis gennem Mexico eller Guatemala. I næsten ni år og i stigende omfang,

Det er ikke kun en militær "hård trussel", men også en "blød trussel", som Vestens rolle i Kirgisistan betyder for Rusland og Kina.

Landet er sammen med Rusland, Armenien, Hviderusland, Kasakhstan, Tadsjikistan og Usbekistan medlem af den post-sovjetiske 'Kollektive Sikkerheds Traktat Organisation (CSTO)' (med et navn kopieret efter NATO's, KP) – som af mange anses som den eneste modvægt til NATO på det tidligere sovjetiske område – og det er medlem af Shanghai Samarbejdsorganisationen (SCO) sammen med Kina, Rusland samt de tre ovennævnte centralasiatiske lande.

"Farverevolutionerne"

Ifølge amerikanske embedsmænd blev ikke en eneste amerikansk eller NATO-flyvning til flybasen Manas

aflyst eller blot forsinket under tulipan-revolutionen, mens en CSTO-øvelse med seks lande, planlagt til dagene efter, blev aflyst.

Opstanden og afsættelsen af den sidende præsident Askar Akajev i marts 2005 var den tredje selvproklamerede "farverevolution" i den tidligere Sovjetunion på kun 16 måneder, og den efterfulgte Rose-revolutionen i Georgien sidst i 2003 og Orangerevolutionen i Ukraine sidst i 2004 og begyndelsen af 2005.

Mens den kirgisiske version var undervejs, rejste vestlige medier spørgsmålet om, hvem der stod for tur næste gang. Blandt kandidaterne nævntes andre tidligere sovjetstater som Armenien, Aserbajdsjan, Hviderusland, Kasakhstan, Moldova og Usbekistan. Og Rusland. Sammen med Georgien, Ukraine og Kirgisistan udgjorde disse nationer ti af de tolv medlemmer af den post-sovjetiske Sammenslutning af Uafhængige Stater (CIS).

Som det franske presseagentur forklarede først i april 2005: "CIS blev grundlagt i december 1991 på selv samme dag, som Sovjetunionen forsvandt. Men det sidste halvandet år er tre trofaste Kreml-allierede blevet væltet via revolutioner: Eduard Sjevvardnadze i Georgien, Leonid Kutjma i Ukraine og i sidste uge Askar Akajev i Kirgisistan. Selv om Kirgisistans nye midlertidige ledere har lovet at fortsætte deres afsatte forgængers Moskva-venlige politik, har den lynsnare omstyrtelse af regeringen affødt spekulationer om, at CIS snart vil kollapse."

Lederen af prototypen for "farverevolutionerne", Georgiens Mikhail Saakashvili, godtede sig over det kirgisiske "regimeskifte", og tillagde "den georgiske faktor" ære for oppositionens "modige" handlinger i Ukraine og i Kirgisistan og tilføjede: "Vi venter ikke på udviklingen af begivenhederne, men gør vort bedste for at ødelægge CIS-imperiet."

Kort efter opstanden skrev den indiske tidligere diplomat og politiske analytiker M.K. Bhadrakumar om det tilsyneladende ubønhørlige momentum

for "farve"-revolter i det tidligere Sovjetunionen: "Alle tre lande (Georgien, Ukraine og Kirgisistan) er strategisk placeret på det post-sovjetiske område. De udgør Ruslands 'nære udland'.

"Washington har i de seneste år udvidet sin indflydelse i buen af tidligere sovjetrepublikker – i de baltiske lande, Kaukasus og Centralasien – med en ihærdighed, som bekymrer Moskva.

Lige siden 2003, da Akajev besluttede sig for at tillade en fuldt udrustet militærbase i Kant, har han vidst, at han var på USA's 'overvågningsliste'. Den politiske temperatur i Kirgisistan begyndte at stige.

Amerikanerne gjorde det på mange måder klart, at de ønskede regimeskift i Bisjkek. 'Revolutionen' i den centralasiatiske stat Kirgisistan har allerede frembragt overraskelser. En sammenligning med de to tidligere 'farverevolutioner' i Georgien og Ukraine vil være et godt udgangspunkt.

Først må de slående ligheder mellem de tre 'revolutioner' blive behørigt noteret. Alle tre er ment som tegn på den ustoppelige spredning af frihedens ild tændt af USA i Irak og Afghanistan i kølvandet på 11/9.

Men bag al retorikken er sandheden, at USA ønskede regimeskift i Georgien, Ukraine og Kirgisistan på grund af besværligheder med de eksisterende ledelser. Alle tre landes ledere – Eduard Sjevardnadze i Georgien, Leonid Kutjma i Ukraine og Askar Akajev i Kirgisistan – har modtaget støtte fra USA gennem det meste af deres regeringsperiode.

Washington har gentagne gange betegnet dem som fyrtårn for håb om demokrati og globalisering i det tidligere sovjetiske område. Deres vanskeligheder begyndte, da de gradvist begyndte at orientere sig mod et Rusland, der kom stærkt tilbage under Vladimir Putin."

Bush som farve-autoritet

Syv uger efter Bhadrakumars kronik fremkom, blev hans analyse bekræftet af en nok så stor autoritet på spørgsmålet, den amerikanske præsident George W. Bush. Under et besøg i Georgiens hovedstad halvandet år efter "Rose-revolutionen" blev han beværtet af sin modpart Mikhail Saakashvili, tidligere

Kort over Kirgisistan

stipendiemodtager fra det amerikanske udenrigsministerium og amerikansk statsborger, der erobrede magten ved noget, der kun kan betegnes som et kup, og ikke desto mindre sagde Bush:

"Georgien vil blive vores vigtigste partner i at sprede demokrati og frihed i det post-sovjetiske område. Det er vores forslag. Vi vil altid være med jer i forsvaret af frihed og demokrati."

Bush gengældte Saakashvilis oppustede bedømmelse af sig selv: "Du udfører mange vigtige bidrag for frihedens sag, men dit vigtigste bidrag er dit eget eksempel. Forandringer fulde af håb finder sted fra Bagdad til Beirut og Bisjkek [Kirgisistan]. Men før den lille revolution i Irak eller den orange revolution i Ukraine eller cedertræs-revolutionen i Libanon kom rosen-revolutionen i Georgien".

Få dage efter det kirgisiske statskup hilste Bush Ukraines "orange" præsident, Viktor Jusjtjenko, velkommen – som i januar i år kun fik 5,45 % af stemmerne, da han ville genvælges – og takkede for hans amerikansk-støttede magtovertagelse ved at sige, at "det kan måske se ud, som om den alene var en

del af Ukraines historie, men Orange-revolutionen repræsenterede også revolutioner andetsteds. Vi har et fælles mål om at sprede frihed til andre nationer".

Tidsskriftet Der Spiegel bragte 4. april 2005 en specialartikel, som gik bag om truslen om opløsning af CIS og CSTO med titlen "Revolutioner sætter fart på Ruslands opløsning". Den afslørede delvist bagmændene bag begivenhederne i Kirgisistan:

"Så tidligt som i februar svor Roza Otunbajeva, nu det indlysende overhoved for den provisoriske regering, troskab over for en lille gruppe af partnere og sponsorer af den kirgisiske revolution, til vores amerikanske venner i Freedom House, (der gav en trykkemaskine til oppositionen i Bisjkek).

For at understøtte den demokratiske proces sendte USA godt 12 millioner dollars ind i Kirgisistan i form af stipendier og gaver, alene sidste år. Udenrigsministeriet i Washington bevilgede endog udstyr til en tv-station i den rebelske sydlige provinsby Osh."

Den geostrategiske transformationsproces fra Balkan til det tidligere Sovjetunionen og Mellemøsten blev des-

uden støttet af Freedom House, Den Nationale Demokratifond, Det Nationale Demokratiske Institut, Det Internationale Republikanske Institut og andre amerikanske ikke-regeringsorganisationer.

En uge efter "tulipan"-magtovertagelsen opsummerede projektdirektøren for Freedom House, Mike Stone, hans institutions rolle med de to ord: "Missionen fuldført."

En britisk avis, der interviewede ham, tilføjede: "USA's involvering i det lille, bjergrige land er større proportionelt set, end den var ved Georgiens 'rose'-revolution og Ukraines 'orange'opstand."

Fra post-sovjet til Kina

Der blev også ydet hjælp fra vestligt finansierede og træned 'ungdomsaktiviteter' modelleret efter og trænet af dem, der blev organiseret i Jugoslavien for at vælte Slobodan Milosevic' regering i 2000:

Sammenlign navnene:

Jugoslavien: Otpor! (Modstand!)

Ukraine: Pora! (Tiden er inde!)

Georgien: Kmara (Nok!)

Kirgisistan: KelKel (Rejs jer op og gå løs!)

Bag dem alle identificerede den afsatte kirgisiske præsident Askar Akaev de egentlige arkitekter bag hans fjernelse. Den 2. april fastslog han, at det var internationale organisationer, som støttede og finansierede tulipanrevolutionen i Kirgisistan:

"En uge inden disse begivenheder så jeg et brev på internettet underskrevet af USA's ambassadør i Kirgisistan. Brevet indeholdt en detaljeret plan for revolutionen."

Den kirgisiske tulipan- (tidligere citron, lyserød, påskelilje-) revolution

var lige så forfatningsstridig og ødelæggende for nationen, som forgængerne i Georgien og Ukraine var, men langt mere voldelig. Der var døde og sårede i de sydlige byer Osh og Jalal Abad (Jalalabad, Jalal-Abad) og hovedstaden Bisjkek.

Det var også den første "farve"-revolte i en nation, der grænser op til Kina. Ikke kun Rusland og Kina gav udtryk for dyb bekymring over for udviklingen i Kirgisistan; det samme gjorde Iran, da man indså, hvilken retning regimeskiftet tog.

Hvem er Roza Otunbajeva?

I de fire årtier med kold krig antog politiske omvæltninger via valg eller på anden måde i en af verdens nationer – lige meget hvor lille, fattig, isoleret og tilsyneladende ubetydelig – en betydning, som langt oversteg deres indenrigske virkninger. Alverdens politiske analytikere og politiklæggere rejste det centrale spørgsmål: "Hvilken vej vil den nye regering gå? Med USA eller Sovjetunionen?"

I perioden efter den kolde krig er spørgsmålet ikke længere om ideologisk orientering eller social-økonomisk tilbøjelighed, men følgende: Vil den nye administration støtte eller gå mod USA's planer om regional og global dominans?

Med Roza Otunbajeva som hovedtalsmand, om ikke leder af en ny kirgisk "folkeregering", er der grund til at antage, at Washington ikke vil være utilfreds med omstyrtelsen af hendes tidligere "tulipan"-partner Bakiejev. Hun har allerede bekræftet, at den amerikanske base ved Manas ikke vil blive lukket.

Mindre end to måneder efter kuppet i 2005 mødtes Otunbajeva, dengang fungerende udenrigsminister, med sin amerikanske modpart Condoleezza Rice i Washington, hvor sidstnævnte forsikrede hende om, at den amerikanske administration "fortsat vil bistå den kirgisiske regering med at fremme demokratiske processer i landet".

Kort efter "den demokratiske omdannelse" i marts pralede dens skytsengel, Georgiens Mikhail Saakashvili, af, at "Roza Otunbajeva har arbejdet i Tbilisi i de seneste år og var leder af FN's kon-

Kirgislands selvudrømte leder, tidligere udenrigsminister Roza Otunbajeva. Foto: Wikipedia.

tor i Abkhasien. Under "rose-revolutionen" var hun i Georgien og vidste alt om, hvad der foregik. Den georgiske faktor var en katalysator for mange af de ting, der foregik der (i Kirgisistan)".

Fra amerikansk perspektiv synes hun at være et godt papir.

Rusland har sat sin flybase i Kirgisistan i højeste beredskab, selvom kommentarer fra ledende russiske regeringsembedsmænd – i særdeleshed statsminister Vladimir Putin – tyder på accept af opstanden, som allerede har kostet 65 døde og hundredvis af sårede.

Men Rusland forsøgte også at vise sit venligste ansigt ved revolten for fem år siden.

Hvilken retning den kommende kirgisiske regering vil slå ind på, vil få følger langt ud over landets lille størrelse og befolkning (lige over fem millioner).

Det kan berøre USA's og NATO's planer om den største militæroffensiv i krigen i Afghanistan, der skal indledes om to måneder i Kandahar-provinsen.

Det kan afgøre fremtiden for CSTO (Collective Security Treaty Organization) og SCO (Shanghai Cooperation Organization), der er de to største mulige barrierer for vestlig militær indtrængen i de enorme områder i Eurasien.

Indsatserne kan næppe være højere.

Oversat af Kommunistisk Politik efter Global Research. Mellemoverskrifter er indføjet, mens noterne er udeladt.

1. MAJ 2010: Enhed mod krisen, krigene og den sorte regering

APKs forslag til parole- og enhedsgrundlag i forbindelse med arbejderklassens internationale kampdag

- Nægt at betale kapitalens krise! Lad de rige og de multinationale selskaber betale! Vælt den sorte regering!

-Stop raseringen af arbejdspladserne! Stop fyringerne af lærere, pædagoger, sundhedsarbejdere o.s.v. -Sæt klimarigtigt arbejde i gang! Flere hænder til den offentlige sektor – i rigtige job!

-35 timers arbejdsuge med fuld løn-kompensation! Hæv dagpengene med min. 25 %! Stop aktiveringscirkuset,

løntrykkeriet og den sociale dumping! Lige løn og lige ret! Bekæmp arbejdsløsheden – ikke de arbejdsløse!

-Stop raseringen og profitjagten i den offentlige sektor! Stop for øget brugerbetaling! Stop privatiseringerne og hæv standarden! Stop for nedskæringerne på skoler, daginstitutioner, uddannelser, plejehjem og det øvrige sundhedsområde. Forsvar efterlønnen!

-Arbejde, praktikpladser og uddannelsessteder til alle unge - uden hetz og kontrolsyge. En løn, SU og bistand til at leve af - uden langvarig og tyngende

gæld! Boliger til at betale for!

-Velfærd - ikke kampfly og besættelsestropper!

- Stop krigene og besættelserne af Irak og Afghanistan! Danmark ud af Afghanistan NU! Boykot Israel –Støt det palæstinensiske folks kamp!

- Stop politistaten! Fjern terrorlove og lømmelpakke! Stop tvangsudvisningerne! For en human asylpolitik!

- Stop de EU-koordinerede angreb på folkenes velfærd og rettigheder, Nej til militariseringen af Europa!, Ud af EU!

- Red planeten - ikke profitten

- SOCIALISMEN ER FREMTIDEN

Mølleparken, Århus: Alternativ 1. maj

I mange år har der ikke været et alternativ til den socialdemokratiske Faglig første maj. Med Alternativ 1. Maj i Mølleparken bliver det anderledes

Århus har igen fået en første maj, der markerer sig til venstre for Socialdemokratiet. Tidligere var det en tradition, at de venstrekræfter, der ikke ville underlægge sig socialdemokratisk dominans, samledes på et ikke-parlamentarisk grundlag 1. maj for at udtrykke modstanden mod de kapitalistiske regeringer og de faglige lederes årelange forræderier mod arbejderklassen.

Denne tradition blev brudt, da det hedengangne DKP/ML for otte år siden besluttede at underlægge sig majdagen sammen med de parlamentsfikserede partier. En tradition blev brudt. Med Alternativ 1. Maj bliver denne tradition taget op igen, og tilmed på en af Århus' centrale pladser.

Samlet modstand til venstre

Alternativ 1. Maj i Mølleparken i Århus markerer således, at de mange enkelt-

personer og grupper, der har været utilfredse med den socialdemokratiske majdag, nu har et sted, hvor de samlet kan give udtryk for deres modstand mod den siddende regering, men også udtrykke deres skepsis med hensyn til, at en regering ledet af Socialdemokratiet vil bringe en ny forandring til det bedre for flertallet.

Kaj Rudi, som er en af talsmændene for Alternativ 1. Maj, siger:

”Endelig får vi et sted, hvor den reelle opposition til Socialdemokratiet kan samles og fremføre sin politik og meninger fra talerstolen. Vores 1. Maj er en arbejderens majdag, vi er imod nedskæringer på flertallets tilkæmpede rettigheder og goder, og vi ønsker Lars Løkke og co. væk nu. Vi er også imod Danmarks deltagelse i røverkrigene rundt om på kloden, mod den tiltagende overvågning og mod imperialismen. Alternativ 1. Maj er et skridt hen imod at skabe en bred bevægelse mod kapitalismens ulykker og for i sidste ende at få pro-

duktionsmidlerne over i arbejderklassens hænder.”

1. maj i Mølleparken i Århus har foreløbig fået tilslutning fra Konfront og Arbejderpartiet Kommunisterne.

9. april 2010

Danmark har sammen med en vestlig alliance besat Afghanistan.

Dagen i dag har været sporadisk markeret i massemedierne. Glimt af nulevende danske modstandshelte har der været. Men ingen i disse såkaldte frie medier har fremdraget det faktum, at det i dag er Danmark, som optræder som besættelsesmagt i et så fjernt land som Afghanistan.

Danmark er med til at gøre præcis det, som de tyske nazister gjorde her for 70 år siden. Og de danske besættelsestrop-
per er endda med til at foretage langt større forbrydelser, end nazisterne begik her. Et par tusinde danskere gik til her under besættelsen, der varede de fem forbandede år. I Afghanistan snakker vi titusinder af afghanske ofre, mens besættelsen er trådt ind i sit tiende år.

Carsten Kofoed
Frit Afghanistan Blog

Regeringen behandler ytringsfriheden som affald

Læger skal ikke længere have ret til at udtrykke offentlig kritik af regeringens flygtningepolitik, så vil deres lægeerklæringer om asylansøgere blive kasseret. Det er endnu en del af indholdet i regeringens nye lovforslag.

Men hvad så med læger, der offentligt udtrykker sympati for regeringens flygtningepolitik? De findes jo også. Og dem, der ikke udtrykker offentlig kritik, men skriver syge asylansøgere ikke er syge, og således i det skjulte bidrager til at smide syge asylansøgere ud. Som om de var affald.

Der ligger faktisk en prekær sag i ministeriet om sådan en læge.

I 1960'erne og før fik gud ved hvor mange kvinder fjernet deres livmoder. Det ændredes først, da nogle læger ytrede sig i offentligheden: om at det var den gamle fugtige boligmasse med toiletter i gården, der gjorde arbejderklassens livmodre syge og ikke omvendt. Imens skrev samme læger lægeerklæringer med anbefaling til kommunen af anden og sundere bolig

til enkelte stakler, men reddede dog på den måde flere unge kvinders livmodre, nogle børns trommehinder og bronchitis-hærgede lunger. Lægens vurdering var objektiv og både livmoder og livreddende, også selvom lægen havde ytret kritik af boligpolitikken. Til gavn for fremtidens borgere i Danmark.

Skal læger ikke råbe op, når regeringens politik gør asylansøgere og flygtninge syge? Eller om de sundhedsskadelige konsekvenser for den enlige mor og hendes børn, der sættes på gaden, når én indtægt ikke er nok til både mad og husleje? Eller når de bliver i boligen, og ikke får tilstrækkelig ernæring? Eller når den kræftramte skal vente i måneder og halve år på behandling (det er kun et par år siden, at det var normalen).

Det må være lægers fornemste opgave at oplyse, når politikken er syg, om end det er svært at kurere regeringens og Dansk Folkepartis magtsyge.

Støttekredsen for flygtninge i fare

Verden ifølge Latuff

**Kurdisk tv station
angrebet af belgisk politi**

*Vær med til at sætte kulør
på Kommunistisk Politik!*

Der skal hurtigst muligt anskaffes en ny farveprint-maskine til trykningen af Kommunistisk Politik, det antifascistiske tidsskrift Håndslag og andre af Oktober Forlags udgivelser.

Den gamle Riso-maskine er ved at være udtjent – og Kommunistisk Politik og de andre udgivelser fortjener at udkomme i en bedre kvalitet – og i farver.

De farvetrykte forsider på KP på årets første fem numre vakte stor tilfredshed hos abonnenter og læsere.

Derfor retter vi nu en henvendelse til alle:

Vær med til at sikre den nye trykmaskine så hurtigt som muligt. Målet er at den skal køre inden sommerferien. Alle beløb – store som små – modtages med taknemmelighed.

Bidrag kan indbetales via netbank til

Forlaget Oktobers bankkonto

Reg. Nr. 1551 Kontonr. 166 34 271 166 34 271

Eller pr. giro til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271 1-663-4271

Atomnedrustning NU

Fra Obama lyder forjættende toner om atomnedrustning. Desværre handler det mest om, at han plejer de storpolitiske interesser. At Israel ikke engang nedlader sig til at deltage, viser jo ganske klart, at det ikke vil bringe nogen verdensfred. USA forsøger endnu en gang at tage kontrol med, hvad der sker i alverdens lande. Det bliver så lagt ind under den bekvemme hat, der handler om USA's interne sikkerhed. Frygten holdes i live, og han opnår befolkningens accept til at spendere endnu flere penge på våben- og sikkerhedsindustrien. Nok om Obamas narrespil.

Under alle omstændigheder er atomstrategien til diskussion. 3. maj mødes de 187 lande, der har underskrevet ikke-atomspreddningstaktaten, og NATO er i gang med at revidere sin atomstrategi.

I Europa er der en ganske omfattende pacifistisk bevægelse mod atomvåben. Den bruger anledningen til en række aktioner mod atomvåben i

Europa. Det er der også meget fornuft i, da EU via NATO jo er en atom-stormagt.

Den 3. april var der påskefredsmarcher mod Atomvåben i flere lande i Europa

Belgien: Tusind "bombspotters" samlede trods det dårlige vejr den 3. april ved luftbasen Kleine Brogel for at protestere mod den belgiske regerings atom-politik på initiativ af Vredesactie. På basen menes der at være omkring 20 NATO-atombomber stationeret. De blev mødt af et massivt opbud af politi og militær, kilometervis af pigtråd, helikoptere og hunde, 431 blev arresteret.

Holland: 35 personer og seks indkøbsvogne kom over eller under hegnet til basen Volkel lørdag den 3. april for at afmontere de 20 amerikanske atombomber på basen. De blev arresteret, men løsladt hurtigt derefter.

Frankrig: Air Force Base 118 in Mont de Marsan fik besøg af 13 aktivister den 3. april og også i Paris ved forsvarsministeriet og i Brest ved det franske søværns atomstyrke, FOST, var der aktioner. "Non au Missile M51," lyder det fra de aktionerende. I juni/juli vil et nyt M51 missil blive testet.

Storbritannien: Også Faslane-basen, der huser Storbritanniens atomvåben, var genstand for en symbolsk blokade den 3. april, og den 6. april fik Faslane-basen igen besøg af et par håndfulde Trident Ploughshare-aktivister. De blokerede fredeligt basen og sikrede, at basen blev afskåret.

"Vi erkender nødvendigheden af at sende et mere alvorlig signal, så vi er vendt tilbage i dag for at udøve vores civile ansvarlighed for, i henhold til international lov, at gøre, hvad vi kan, for at stoppe arbejdet med at klargøre og vedligeholde disse rædselsvåben. På denne tid af året bekræfter vi vores

påskebudskab, at kærlighed er stærkere end had, at liv er stærkere end død."

Italien: Den 21. marts gik ca. 800 mennesker 16 km fra Pordenone til Aviano, amerikansk militærbase med omkring 50 B61'ere stationeret. For 14. år i træk gentoges denne pilgrimsvandring til "dødens helligdom".

Tyrkiet: Aktivister fra Barış Hareketi i Ankara tilbageleverede den 8. april symbolske atomvåben til deres amerikanske ejer. De forsøgte at overdrage de symbolske våben til den amerikanske ambassade efter en pressekonference, men blev forhindret af politiet. Der har siden 70'erne været 90 B61-atombomber på Incirlik-luftbasen i Adana.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50

Torsdag i ulige uger 15-19
og efter aftale

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Hverdag 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Hals og mave: Unionen strammer

Hvad der er godt for EU er ikke godt for arbejderne – og omvendt!

I en undersøgelse af lønudviklingen igennem de seneste 20 år konkluderer den europæiske faglige tænketank ETUI-REHS, at den europæiske union har fungeret som en spænd-livremmen-ind mekanisme for arbejderne, mens den har tilgodeset de multinationales profitter.

Arbejderne har ikke fået andel i produktivitetsstigningen. Som årsags-sammenhæng peger rapporten på EU's indre marked, på ØMUen og på svækkede fagforeninger.

Rapporten baserer sig på studiet af lønudviklingen i 17 medlemslande (bl. a. Danmark) og har fået skabt en samlet oversigt over lønudviklingen i hele EU-området siden midten af 90'erne.

Uddybningen af det indre marked har først og fremmest betydet ”fri bevægelighed for kapital, varer, service og arbejdskraft” på bekostning af arbejderne tilkæmpede rettigheder. Det er en udvikling, der har skabt et stort pres for løntilbageholdenhed og i stigende grad sendt EU-landene og deres arbejderbefolkninger ud i en indbyrdes konkurrence både i form af løndumping ved brug af bevægelig arbejdskraft og landene imellem.

I samtlige lande har påskuddene for løntilbageholdenhed og lønforringelser været mantraet om ”den internationale konkurrenceevne”.

Rapporten peger på, at en svækket fagbevægelse, som har mistet indflydelse i de fleste medlemslande ikke har kunnet sejle op imod konsekvenserne af et stadig mere liberalt indre marked og den økonomiske styring via ØMUen.

ETUI rapporten konstaterer også at løntilbagegang og lønstagnation er foregået såvel med aktiv bistand fra faglige organisationers side og på trods af modstand fra nogle af disse.

Forringelserne er sket både i form af

**EU er simpelthen en
”spænd-livremmen-ind”-
mekanisme**

Faglig kommentar

centralisering af lønfastsættelsen og gennem decentralisering, og de er kommet både i form af overenskomst-aftaler og uden.

(Lige nu ser vi som bekendt i Danmark LO og de faglige hovedorganisationer på det private område være dybt indblandet i nye minusoverenskomster, som de varmt anbefaler.)

Rapporten afdækker samtidig, at produktiviteten i de 27 EU-lande steg fra 1995 til 2007 med godt 20 pct., mens lønningerne i samme periode steg med ca. 14 pct..

Der hvor man har fået mindst del i produktivitetsstigningen er blandt eurozonens lønarbejdere. Her voksede produktiviteten med ca. 17 pct., mens lønnen kun steg med ca. 7 procent. Euro'en er altså en klar garanti for lønnedgang, hvad der til gengæld får borgerklassen til at elske den.

Samtidig er antallet af lavtlønnede vokset i perioden. I Storbritannien udgør lavtlønsarbejderne 29 pct.; i Tyskland 22 pct.; i Holland 17.

Antallet af hvad rapporten betegner som ”arbejdende fattige” er steget og udgør i dag 8 procent af alle de arbejdende i EU.

Samtidig med at omkvædet fra store dele af den etablerede fagbevægelse har været løntilbageholdenhed mister de indflydelse og medlemmer. I 2004 var hver fjerde organiseret, mens det 20 år før var hver tredje. Det kan jo tilmed være, at disse to fænomener

hænger sammen. At en fagbevægelse, der spiller kapitalens spil, ikke kan sikre sig medlemmer og opslutning, mens en kæmpende fagbevægelse bedre kan.

I de nye medlemslande har man set den etablerede fagbevægelse miste op mod halvdelen af medlemmerne. I de gamle EU-lande som Østrig, Tyskland, Portugal, Irland og Grækenland har man mistet mellem 20 og 30 procent.

Det betyder at organisationsprocenten i EU nu svinger imellem Frankrigs 8 procent og 80 procent i Danmark, hvor organisationsprocenten er meget høj, men også er i tilbagegang.

Rapportens forfattere konkluderer, at man nu må betragte de offentligt ansatte fagforeninger som de faglige bastioner i Europa, der har flest medlemmer.

Det er måske ikke nogen chokerende nyhed, at Den europæiske Union er til for monopolernes og kapitalistklassens skyld og ikke for arbejderne. Det er veldokumenterede kendsgerninger, og ETUI-REHS-rapporten demonstrerer grundigt, hvordan unionen fungerer som en maskine til at spænde livremmen ind på de arbejdende, mens dem, der i forvejen sidder på flæsk og guld, får stadig mere. Det er fakta og ikke postulater.

De nyliberale politikere fra VKO-regeringen over De Radikale og socialdemokraterne til den nyomvendte Søvndal og hans SF skal have disse fakta slynget i hovedet hver gang lejligheden byder sig. Og de faglige ledere, der påstår at Unionen er til fordel for de arbejdende, eller at man må samarbejde om at få det bedst mulige ud af skidt i stedet for at bekæmpe det, skal sparkes ud af deres kontorer – uden halve millioner i fratrædelsesordninger og evighedspensioner.